

Recept, 2. část

Šwertské vrchy

Další cesta. Od močálů je potřeba vyrazit na sever, okolo Černého hvozdu až ke Šwertským vrchům. Cesta by neměla být tak dlouhá, počasí již začíná být horké – letní.

Skupinka dobrodruhů putující s Melchiorem nepřichystala na cestu a vyrazila. Koně táhnou povoz, několik dalších je k němu přivázaných a jejich majitelé se vezou na povoze se zásobami. Zbytek družiny jede na svých koních, ale ne všichni. Třeba Murai, ten jde asi padesát metrů před skupinou a dává pozor na cestu. Kdyby někde bylo nějaké nebezpečí, vejde do něho on jako první. Není to správné, ale je to praktické.

Cesta jim všem ubíhá dobře, Harbyrwydd řídí povoz, Melchior s Erwinem se věnují svému rozhovoru uvnitř. Někteří jen tak polehávají, jiní si opravují či připravují výstroj. V podobném rozpoložení zastihujeme dobrodruhy v době příjezdu do malé vesničky, která nese název Smolná. Kdo ví, proč nese takové jméno – snad v dobách míru s temnými elfy zde byli dřevorubci. Možná proto, že lidé zde mají smůlu – jsou blízko hvozdu a nemohou využívat dřevo z něho.

Družina je již v této vesnici známá, několikrát zde byli a vždy vesničanům pomohli. Ani nevím, jestli si některý z dobrodruhů vzpomene s jakou nedůvěrou zde byli přijati poprvé. To jej již dávno pryč, nyní jsou zde dobrodruzi vítáni. Hned jak se přiblížili k vesnici, zahlédli je děti. Ty upozornili rodiče a vesnice nepřipravila na návštěvu zbrojných. Starosta, který již byl připraven vyhnat neznámé žoldněře z vesnice poznal skurutího hraničáře Harbyrwydd, tím se vše ujasnilo. Vřelé přivítání od starosty a jedna nová informace, kterou starosta sdělil družině Vyhnanců:

Starosta: „Vítejte k nám přátelé, jsme rádi, že vás opět vidíme živé a zdravé. Vím, že vedete nebezpečný život. Jistě si pamatujete domeček ve kterém se odevždy ubytujete kousek od vesnice? Opravili jsme jej pro vás a je krásně obyvatelný. Dokonce je tam i nějaké jídlo, vše jen pro vás.“

Harbyrwydd: „Děkujeme vám pane starosto. Jste velmi hodný, ve vaší vesničce se vždy cítíme dobře.“

Celá družina se poněkud radostněji vypravila vesnicí. Vesničané zdraví dobrodruhy a dobrodruzi zdraví vesničany. Děti pobíhají, zlobí koně – snaží se nějakého z nich plácnout, přemluvit dobrodruhy ať jim půjčí zbraně. I další lumpárny vyvádějí.

Celá skupinka se přesouvá k domku. Je to přesně, jak řekl starosta – střecha je opravená, okna zacpaná nějakou měchuřinou. Uvnitř je uklizeno, je tam stůl a pár židlí, dokonce i několik slamníků. Je vidět, že dobrodruzi jsou v této vesnici vítáni.

Noc všem uběhla v klidu a ráno čekala skupinu další cesta. Během té se toho moc nestalo. Trvala další tři dny. Ráz krajiny se měnil, na jihu bylo více rovin, čím byli severněji, tím se objevovalo více pahorkatin a lesíků. Nakonec svoji cestu zakončili před zdvihajícími se horami – Šwertskými vrchy.

Melchior nechal rozbít tábor a sám se vypravil do hor, za hodinu nebo dvě prý bude zpět. Kdyby ne, ať jej hledají. Jak řekl, tak se stalo – odešel a za dvě hodiny se vrátil. Kdo je jeho kontakt ve Šwertských vrších neprozradil a družina po tom nijak nepátrala. Jeho domněnky se potvrdily – je nutné vyrazit do Dorsu a tam získat rostlinu vhodnou k výrobě lektvaru.

Setkání s lovci nám popíše Katharina

Miluji cestování. Nechápu, jak si někdo může stěžovat na nepohodlí v sedle a bolest zadnice. Kdo by odolal pohledu na svět z koňského hřbetu? Můj věrný oř Engel zdá se býti

rovněž spojkojený. Trochu s ním laškuji. K mému překvapení zvládá jít bokem a křížit při tom přední nohy. Možná ho během cesty naučím tančit.

„Vrrrr, haf vrrrrr, haf, haf!“

„Co se děje Damiáne?“ Ten pes je občas jak utržený ze řetězu. Hlavně když ucítí nějakou zvěř, jeho uhlově černý čumák se zachvěje a pod sametovou temnou srstí se napne každíčký sval. Ale tohle přece není srna. Vlastně asi ano, nějakí lovci u cesty kuchají nějakou vysokou. Ale ne, mají ruce od krve. Ne, nebudu se koukat.

„Dobrý den a lovu zdar!“ zdraví je přátelsky Harbyrwydd a jeho pes Žalud je hned běží očuchat. Nevychované to štěně.

„Dobrý, dobrý,“ mumlá nejsilnější z lovců. Nemohu se dívat na jeho zakrvácené ruce, dělá se mi špatně.

„Copa to tam máte?“ ptá se Sam, dosti podezřívavě.

„Srnu, co bychom tam asi měli mít?! Máš problém?!“ vyjel na něj nejmenší a nejšlachovitější z nich. Asi je trochu nervózní.

„No jen aby.“ Sam si občas říká o pár ran do úst.

„Prosímte uklidni se,“ chlácholí třetí z nich (trochu tlustý na lovce) svého výbušného přítele.

„Klidně se můžete podívat,“ ukázal nejsilnější směrem k mršině.

„To nebude třeba,“ uklidnil situaci Harbyrwydd, „co vy jinak děláte kromě lovu, neprodáváte třeba kůže, nebo jiné trofeje?“

„Jo, jo, ovšem, že prodáváme, máme kůže a paroží.“

„Já bych rád to paroží,“ zapomněl rázem Sam na své obavy, „máte nějaké velké?“

„No ulovili jsme nedávno Wolfského dvanáctáka.“

„A kolik by stálo? To bych moc rád.“

„Prosímte Samueli na to ani nemáš a co myslíš, že by řekl někdo od barona Wolfa, kdyby tě s tím viděl?“ krotí trochu Samovy vášně Harb, „ale ty kůže by se nám hodily.“

„My je máme ve skryši a ta je tak půl hodiny odtud. Trvalo by hodinu, než bych je přines.“

„To je v pořádku, my počkáme a aspoň si trochu odpočineme,“ usmál se pokoutně Harb.

Jeden z lovců odchází pro zboží a my svačíme. Sundala jsem Engelovi sedlo, aby si odpočinul a v klidu se napásl.

„Joj, to to na mě jde!“ zařval Harbyrwydd a odběhl do křoví.

„Něco sežral, co?“ komentovali lovci a dál se věnovali lelkování.

Už je to půl hodiny a Harb pořád nikde. Co tam asi dělá tak dlouho? Nešel on sledovat lovce, co nám má přinést zboží? Jak mazané...

„Kde je ten váš kámoš?“ zavrčel náhle výbušnější.

„Víte, včera něco divného jedl, nedivím se, že mu je špatně,“ zachránil situaci Schlank.

Po chvíli se Harb celý upocený našťestí vrací: „Sakra, nebudu už příště jíst ty blbý červy!“

„Jo ty žereš červy? Tak to se nedivím že pomalu nemůžeš doběhnout,“ rozchechtal se na celé kolo ten tlustý. O pár minut déle doráží šéf skupiny s kůžemi. Někteří si je koupili. Já ne, ani jeden si ještě neočistil ruce od krve.

„Prosím vás, kde je tady nejbližší vesnice?“ ptá se ještě na odjezdu Harb.

„Vesnice, ta je daleko, ale nedaleko odtud se usadilo asi šedesát gurbundských vojáků.“

„Gurbundských,“ podivil se Theo, „a to vám to nevadí? Víte, že se schyluje k válce?“

„No jo. Nás tydlety vztahy moc nezajímaj, lovíme si zvěř a žijeme v klidu v lese. Válka přijde a zase odejde,“ a stěmito slovy zmizeli mezi stromy.

Shodli jsme se na tom, že přítomnost takového vojska nemůžeme jen tak ignorovat. Rozhodli jsme se tedy napsat dopis vévodovi de Anjens a Samuel se nabídl, že ho doručí. Rozloučili jsme se s ním a vyrazili na cestu směr Dors.

Rozhodování o tom, co s vojáky

Povoz poskakuje po cestě, Vyhnanci doprovázející artemida Melchiora míří na východ, do Dorsu. Dors, to je divoká krajina plná nevypočitatelných magických energií. Tomuto místu se říká Dáblova stopa, název pochází od inkvizitorů, kteří sídlí v Burubonu, největším městě Dorsu.

Než však družina dojede do stopy, uteče ještě hezkých pár dní. Zásob mají hodně a tak jediné, o co se musejí strachovat je Melchiorova bezpečnost. Ovšem, vysoko v žebříčku je i jejich bezpečnost. A tak když Harbyrwydd zastavil povoz a při svačině se rozhodl uspořádat poradu, všichni věděli o čem se bude mluvit.

Na území de Anjense jsou Gurbundští. To samozřejmě nemůže zůstat jen tak. Než Theophrastus připravil s pomocníky oběd, bylo rozhodnuto. Zítra ráno se oddělí Samuel a s dopisem se vrátí do městečka Plessis, kde sídlí vévoda de Anjens. Tomu předá dopis a pokusí se dohonit družinu před tím, než vstoupí do Dorsu.

Divoký divočák jak ho spatřil Schlank

A jak jsme cestovali tak se nám stala taková legrační příhoda. Zrovna jsme obědvali, když se Katharina rozhodla jít do lesa se svým psem. Nevím co tam přesně dělali, ale po nějaké době se odtamtud ozval křik, zaštěkání a zakvičení. Murai, který tam běžel, aby zjistil, co se děje se do zvukového koncertu přidal svým pokřikem. Avšak nemuseli jsme dlouho čekat a už se vynořil spolu se zbytkem sboru. Možná jediné, co kazilo celkový dojem, bylo, že Murai se vracel kutálejíc pozpátku od toho, jak do něj narazil náš kvičící kamarád - divočák. No, ale vzhledem k tomu, že naše zlaté kvičátko nevypadal na to, že by si rádo posedělo u šálku čaje, ale řítilo se běsnící rychlostí do davu, rozhodli jsme se jednat.

Zajisté na nás neútočilo, jen prostě zpanikařilo a běželo. Jenže to nemá smysl pro nás, kteří jsme tímto lvíčátkem ohroženi. Když bylo blíže, všiml jsem si jak je zrudně veliké – starý kanec samotář. Nevrlc a lesa pán. Je mi jasné, jak se taková hora masa musela cítit všemocně. Ale to ne, na nás nemá. My divočáka necháme proběhnout a budeme doufat, že nenapáchá moc škody.

Řítí se přímo na Theophrasta připravujícího oběd. Někteří mu uskakují z cesty a jiní se snaží tasit zbraně. Já vyčkávám, meč mám připravený, ale nedělám si iluze, že bych proti takové váze něco zmohl. Když se dívám na Muraie, všiml jsem si, že má nejspíše vykloubenou ruku. A stejně drží dýku a běží za divočákem, dokonce se u toho směje jako blázen.

Divočák by v klidu proběhl, nebýt hrdiny Sama. Ten po něm střílel z kuše. Trefil se poprvé, dokonce i podruhé. Divočák už byl skoro pryč, jenže Sam se trefil i potřetí a zpanikařeného divočáka donutil změnit směr – přímo na povoz a na svoji osobu. Jsem si jist, že divočáka vedla nějaká vyšší vůle. Ostatní, jak to spatřili, tak v čele s Harbem zkusili divočáka nějak rozptýlit či alespoň odehnat. Neměli šanci. Divočák se řítí na Sama. Ten nezaváhal, odhodil kuši a zkusil divočáka zmást pláštěm.

Ono se mu to povedlo, ale zapomněl na jednu důležitou věc – za ním byl povoz a divočák byl velký. Plášť jej zmátl natolik, že vrazil do povozu. Zapraskalo dřevo a kost. Samuelova ruka, která držela plášť byla mezi povozem a divočákem. Už jste se někdy dostali mezi kladivo a kovadlinu? Ne? Tak to nemůžete tušit, jak se náš milý Sam cítil. Dobře mu rozhodně nebylo, šel okamžitě k zemi, vedlo napůl omráčeného divočáka.

Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby nepřiběhl Harbyrwydd, Katharinin pes a moje skromná maličkost. Bušili jsme do kance hlava nehlava. Když se kanec loví, dělává se to jinak, ale tohle byl boj o záchranu povozu. Než se kanec vzpamatoval, dostal další do lebky, a další a

další. Brzy jsme jej udolali. Připojil se i Murai s vykloubenou rukou a dýkou v druhé. Byla to pravá a nefalšovaná komedie, jejíž důsledky byly spíše k pláči. Ano, k pláči. Je pravda, že jsme získali spoustu užitečného masa, o to se postaral Harbyrwydd. Ale na druhou stranu, Murai si pochroumal ruku, za pár dní se mu zahojí. Jenže samova ruka to tak jednoduché mít nebude, dlouho bude muset být v klidu. Bude asi v pořádku, ale nějaký čas s ní nepohne. Taková je cena za nebezpečný život. Zatímco Harb ošetřoval a potom se staral o divočáka, dohodli jsme se, že se zde zdržíme a pokusíme se upravit maso – aby bylo použitelné ještě za několik dní.

Další den vyrážíme na cestu. Jedeme několik dní a nic zvláštního se neděje, to je jen dobře. Samuel se od nás odpojil – musel odvést dopis a nechat svoji ruku odpočívat. Jak ho ale znám, jsem si jist, že nás cestou dožene. Já bych to neudělal, ale on si svého zdraví nejspíš necení tolik.

Zapadlá vesnice a Murai

Taková malá lesní cesta. Stín stěží prochází korunami stromů, jedeme dlouho, když náhle vyjíždíme z lesa. A to hned do nějaké vesničky.

Pár baráků, nějaká ta kravka a pobíhající slepice, špinavý děti a jejich špinavý rodiče. Baráky dřevěný s doškovou střechou a u každého nějaké to políčko nebo zahrádka u baráku.

V mžiku vidíme jak matky berou své děti a utíkají do domů a za chvíli venku zbyly jen dva postarší obyvatelé samoty.

Muž a žena.

„Co vy zde chtít?“

„Nic jen projíždíme, ale možná bychom mohli vyměnit nějaké zásoby, máme maso a chtěli bychom nějakou zeleninu.“

„Dobrá, my rádi obchod a chtít maso, vy počkat my zavolat ostatní lid.“

Děti se k nám snažily přiblížit a potahat nás za šaty, lidi si na nás ukazovali a něco si šeptali. A za chvíli vyšel před všechny jeden muž.

„Já starosta vesnice a vítám vás tady.“

Ha! Hrdina, nechal starce vyzkoušet naší reakci a jakmile to bylo bezpečný tak vyšel ven a tvářil se tak důležitě. Pche.

Ihned si všiml Schlankova nože a chtěl ho vyměnit. Nabídl nám za něj celou kozu a nějaké to jídlo k tomu!! Nejen že je srab, ale ještě k tomu je blbej!

No než jsme se stačily rozkoukat hned mu nějaká ženská vynadala, a to pořádně! Co to dělá za blbost. Nakonec za něj vyděláme asi jen měděnej kotlík a nějakou tu zeleninu, ještě k tomu jsme vyndali nějaký to maso a před námi se začali tvořit dvě hromady různého jídla. Hlávky zelí, brambory, petržel, rajčata, okurky, placky a další.

Ne zrovna malá hromádka se udělala před Shlankem, ještě k tomu ten měděnej kotlík.

„Ne. To ne. Toho je hrozně moc za jednu dýku, tady, tohle si vezte zátky.“

Co to dělá? Nějakej moc dobrosrdečnej?

A co se nestalo! Ty lidi si před nim klekli na zem!

Měli jste v tu chvíli vidět Schlankovo ksicht, já měl co dělat abych nevyprsk smíchy!

No tahle malá scénka byla za náma, Schlank se doted' červenal a my pokračovali v obchodě. Směnily jsme a než jsme odjeli tak si asi šéf Harb chtěl taky zasloužit nějaký to kleknutí tak odchyt našeho „Hrdinu“ a začal mu nutit olej.

„Vidíš tohle? To ohňová voda. To ty zapálit a ono hořet. Moc dobře. To jako ty mít zadarmo. Jako dar.“

Asi čekal taky na poklonu a možná by se mu jí asi dostalo kdyby mu do toho nevlez další vesničan. Než přišel ostatní nás varovali že je to blázen.

„A nemáte nějakou vohnivou vodu?“

Kupodivu mluvil úplně normálně, a chutnal mu chlast! A to že je blázen, mě rozhodně připadal nejvíc normální z vesnice.

„No jasný. Tady mám jednu flašku.“ A abych potvrdil svůj argument, vytáhl jsem jednu flašku své kořalky, není nic moc, ale stačí.

Ani jsem si nevšímal okolí dokud mě Harb neřekl: „Radši to schovej.“ Pak jsem se rozhlídl a viděl jsem, jak všichni vesničani vyseli pohledem na mě. Že by chtěli taky? Ale pro tolik lidí mi nestačí...

Z mého omylu mě vytrhl kámen. Letící proti mně. Uhnul jsem mu a jedna z matek hbitě a potichu seřvala svého syna který ho hodil. To nebyl chtíč v jejich očích, ale nenávist, čirá nenávist.

No řek jsem si, asi jim to moc nechutná. A když už jsem měl tu flašku v ruce, odzátkoval jsme ji a loknul si.

Teď už jsem se skoro začínal potit jak na mě civěli. Měl jsme chuť jim všem rozbít držky, ale radši sem zalez do vozu, zbytku by se asi nelíbilo kdybych těm ignorantům něco udělal.

Jakmile jsme zalez, atmosféra se uklidnila. Zbytek se dozvěděl, že jednou jim obchodníci prodali hodně „ohnivé vody“ a všichni muži se po ní ošklivě porvali a od té doby si řekli že už nikdy žádnou ohnivou vodu, že je to zlo a stejně tak lidi co jí pijou. Neumí chlastat sráči. Odjízděli jsme. Z téhle roztomilé vesničky.

Jen tak provokativně jsem jim ještě z jedoucího vozu zamával.

Kámen.

Další.

Záblesk.

...

Svině !!

Obchodník Theo projíždí průsmykem

Od Dáblovy stopy nás už dělí jen Dorské hory a průsmyk v nich. Průsmyk bude hlídáný, takže tamtudy Melchior jít nemůže. Vůz ale horami kolem nepronese – budeme se muset rozdělit.

Já, Katharina a Murai pojedeme s vozem, zatímco ostatní zkusí najít cestu horami. Proto jsem si sedl ke kozlíku už ráno – musím se procvičit v řízení povozu. Jako hobití obchodník bych měl umět kočírovat.

Ano, hobití obchodník. Teď nejsem theurg Theophrastus Agrippa, ale obyčejný hobit Toník Želízko. Hmm, to je zvláštní, jak mi teď moje rodné jméno zní cize, jako kdyby Theophrastus Agrippa bylo moje pravé jméno a Toník Želízko pseudonym. To je jedno, hlavně ať to nezkoním. Jó, změním původ, podle Spálených Mlýnů by mě mohli poznat. Nebudu Toník Želízko ze Spálených Mlýnů, ale z Nové vsi.

Takže přijíždíme k pevnůstce v průsmyku, já jako obchodník, Murai jako můj strážce a Katharina jako vznešená dáma shodou okolností cestující v mém doprovodu. Přijeli jsme před bránu a naproti nám vyšel velitel stráže. Vyjednávání se chopila Katharina, která díky vysokému původu udělala dobrý dojem. Akorát si popletla mé jméno, nazvala mě Tomášem Želízkiem. Ale strážný si ničeho nevšímal, takže to nevadilo. Vybral rozumné mýtné a pustil nás dál. Ještě nás upozornil na horaly, kteří v průsmyku vybírají druhé mýtné, deset tolarů za vůz. Budou po nás chtít víc, ale nemají na to právo. Užitečná informace.

Projeli jsme pevnůstkou a počkali na horskou výpravu na místě, kde se horská pěšinka napojovala na vozovou cestu. Čekání se protáhlo, takže jsem se po našich přátelích podíval v mentálním světě. Taky na nás čekali! Murai už je přivede...

A tak jsme se setkali v průsmyku

Skupinka se nám hezky rozdělila na dvě půlky, jednu jsme sledovali, ale co dělala ta druhá polovina? Ta, ve které byl Harbyrwydd, Schlank, Melchior a samozřejmě Erwin? Toto polovina se vypravila k horám, nedaleko pevnůstky. Putovali na okraji lesa, aby zůstali nespátráni. A to se jim také podařilo. Drobný Melchior vypadal celkem komicky, když se prodíral křovinami.

Dorazili k horám, chvilku hledali a našli pěšinku vedoucí vzhůru. Ta vypadala používaně a když se harbyrwydd snažil najít nějaké stopy, mohl potvrdit, že nejspíš používaná je. Chystali se vyrazit, potom se dohadovali, jestli je to bezpečné. A zase se chystali vyrazit a další dohadování. Už to začínalo být únavné a tak se Schlank nabídl, že to zkusí prozkoumat sám.

Ač všichni čekali, že se vypraví po stezce, on se usadil pod stromem. Opřel se strom a zavřel oči. Erwin jen nevěřičně kroutil hlavou – takhle že vypadá průzkum cesty? Melchior na něho hleděl zvědavě a Harbyrwydd? Ten již Schlankovi schopnosti znal a proto věděl, že teď jej nemá nikdo rušit.

Mezitím se Schlank odpoutal od svého těla a jeho vědomí se samo vydalo po stezce. Dával pozor na přítomnost lidí, ale nikde na nikoho nenarazil. Stezička vypadala bezpečně. Když po chvilce otevřel oči, stále viděl, jak ostatní s napětím čekají co jim řekne.

„Mohu vám potvrdit, že cesta dál se mi zdá naprosto bezpečná. Jen na konci stezky jsem viděl stát povoz.“

„Jaký povoz?“ Zeptal se Harb.

„Náš povoz. Na kozlíku seděl Theo. Okolo běhal černý pes a Katharina cvičila jízdu se svým koněm. Nutila ho podivně přešlapovat. Vypadá to, že na nás čekají.“ Schlank byl o svých schopnostech skálopevně přesvědčen.

„Mě se to nějak nezdá, ta cestička může být skvělá past. Počkejte chvilku, zkusím jít kilometr dál a najít nějakou jinou stezku.“ Pravil Harb a začal se připravovat k odchodu.

Než se připravil, uslyšeli všichni kroky a hvízdání. Někdo proti nim jde po stezce. Harb všechny nahnal do křoví, ať se ukryjí a pokud by příchozí byl nepřítel, překvapí jej. Jak se hvízdání blížilo, objevila se i postavička – Murai. Svým ležérním a zčásti provokativním tónem prohodil: „Šéfe, kde ste? Na vás čekáme už jakou dobu na konci týchle cesty.“

Harb mu celkem ostře odpověděl: „A nedohodli jsme se, že se sejdeme na konci průsmyku?“

„Nevím,“ opět ležérně prohodil Murai „Já nejsem typ co by tolik přemejšlel. Tak, šéfe, pojďte všichni semnou. Už na vás čekáme.“

Theo smlouvá s horaly

Už v plném počtu jsme přijeli k horalské hlídce. Jak říkal voják, chtěli po nás dvacet tolarů, i když měli právo na polovic. Pořád jsem opakoval, že jim víc než deset tolarů nedám, až horal (s poklonou mému obchodnickému umu) slevil na dohodami daný dukát. Zkoušel ale různé finty, jako třeba poukázat na svých šest dětí (na to Murai prohodil, že mám s Katharinou osm dětí – to byl docela špatný vtip, vzhledem ke Katharinině velikosti).

Během smlouvání se i mě povedl jeden zajímavý řečnický obrat. Když náčelník horalů řekl, že má šest dětí, okamžitě a bez mrknutí oka jsem mu poradil, ať je všechny pozdravuje. To pobavil nejen mé přátele, ale i horalův doprovod.

Horalský náčelník Gremal nemluvil jen se mnou, ale i s Harbem, který se představil jako náčelník kmene Mrtvého králíka ze Schwertských vrchů. Dokonce si dali páku – bylo to vyrovnané, ale nakonec Harbyrwydd vyhrál (možná díky našemu povzbuzování). Proto jsme nakonec nejen nemuseli platit za průjezd, ale horalové nás prohlásili za své přátele a zakouřili si s námi. Během kouření nám sdělili spoustu zajímavých informací – průsmykem prý v poslední době projeli oběma směry možná dvě stovky vojáků. Je až s podivem, jak tito horalové nazývali císaře tatíčkem. On jim jednou slevil z nějakých povinností a rázem se stal jejich patronem. Je jisté, kde budou tito jednodušší lidé stát v nadcházejícím konfliktu.

Harbyrwydd se s nimi domluvil, že kdyby se náhodou při své službě císaři dostali až ke Šwertským vrhcům, ať jej vyhledají a mohou uzavřít nějaké smlouvy. Melchior říkal něco o pohostinnosti, a měl pravdu, tomu říkám pohostinnost! Až večer horalové odešli, a začala ta méně příjemná část noci...

Trol a hledání alternativní cesty průmyskem – Harbyrwydd a jeho pes Žalud

Pomalou ulehám a ještě jednou si přehrávám setkání s náčelníkem místních horalů Gremalem. To co říkal je moc zajímavé. Vypadá to, že se to Císaři začíná mlejt všude, toho by se dalo využít. Musím hlavně zjistit vztah de Anjens a Císař. Zatím se mu snažíme jít na ruku, ale chtělo by to znát jeho záměry. Také si říkám jestli je vhodné zatáhnout do třenic mezi šlechtici kmeny. Ale uvidím, jestli mě vůbec můj lid zvolí za náčelníka, už se to blíží. Jestli ne taky dobře, budu se moct starat jen o záležitosti Habrovce. Když jsme se s Gremalem loučili tak jsem měl neodbytný pocit, že se musím ještě na něco zeptat, ale nemohl jsem na nic přijít. Třeba ještě dostanu příležitost při cestě zpátky. Toto se mi honilo, když jsme usínali...

... buch, buch. Co to? Nějaký dusot. Koně se začínají plašit, Žalud se vedle mě krčí a je zježený. Také se mi něco nezdá. A je to tu! Něco se vylouplo ze tmy a oheň osvětlil původce toho dusotu. TROL. Jednou jsem ho viděl jako chlapec, když jsem byl se Šakalem na lovu. Ač byl Šakal dobrý bojovník tak na nic nečekal, chytl mě a utkali jsme co nám nohy stačily. Ale teď to bohužel nejde máme tady koně, zásoby a práci. Rychle беру meč a lítostivě koukám na svlečené brnění. Ostatní se už také probouzejí. Nejbližší trolovi je Schlank, který už také inkasuje první ránu kyjem. To se již do boje zapojuje Murai a vpřed se také žene Theo. To mi hned zvedne náladu, když vidím jak se malý hobit neohroženě žene na Trola. Jistě mu dá pocítit svůj oheň. Mezitím jsem už také doběhl k trolovi a z chodu ho naplno zasahuji. Trol se na mě otáčí a já dostávám ránu, která mi na chvíli vyráží dech. Nepřítomnost brnění na mém těle si vybírá svojí daň. Ale to mě neodrazuje, opět se mocně rozmachuji a zasahuji trola do ruky. Trol dostává rány i od Schlanka, Muraie a Theo po něm hodil oheň. To trola rozzuřuje a dělá strašně rychlou otočku a zasahuje Schlanka, Muraie a skoro i mě. Na poslední chvíli jsem uskočil a trochu se stáhl. Ale co to vidím ta otočka trola rozhodila a tak na nic nečekám a sekám po jeho hlavě. A daří se mi to a jeho hlava puká!!! Hurááá, je po něm. Ale dal nám zabrat. Obhlížím ho a zjišťuji, že už má na sobě starší rány, takže na nás nešel úplně čerstvý. To bylo naše štěstí. Trola odvedeme kus dál, strašně totiž smrdí. Já pak ošetřím všechny pomlácené. Pak opět uleháme. Druhý den bude pro mě dlouhý. Domluvili jsme se, že najdu jinou cestu než pevností. To až budeme pašovat části lektvaru při cestě zpět.

Vstal jsem s ostatními hned po rozednění. Vyrážíme směrem k pevnosti inkvizitorů. Zhruba po dvou hodinách společného putování si беру zásoby na tři dni a od ostatních se dopojuji. Mířím totiž do hor najít nějakou jinou cestu, kterou by se daly hory projít. Bude se nám to hodit na cestě zpátky, až budeme pašovat zakázané látky. Psa nechávám s družinou po zkušenosti z bažiny. Daří se mi hledat vcelku schůdnou cestu pro pěší. Chvilky jdu mezi skálami, pak zase s roklí na jedné či druhé straně. Jdu asi dvě hodiny a koukám na cestě leží srna. Opatrně se blížím a vidím, že je mrtvá a celá rozpáraná. Vypadá to ale, že jsem spíše spadla ze skal než aby jí něco rozpáralo tady. Už je úplně studená a tuhá. Strkám jí ze srázu do rokle ať se případná šelma krmí jinde, né kudy půjdeme. Jdu asi ještě hodinku a na chvíli zastavuji a obědvám. Jen mě ruší nějaký zvuk. Je dost vzdálený a jde spíše o ozvěnu. Zvuk je docela pravidelný. Rychle dojím a pokračuji. Jak jdu zvuk se blíží, až je po asi hodině a půl nejvíce slyšitelný. Vychází zezdola ze zalesněné rokle. Snažím se objevit původce, ale jediné čeho si všimnu je úzký prožek dýmu. Asi nějaký dřevorubci nebo uhlíři. Pokračuji dále a držím se u skalnaté stěny, abych nebyl zespoda vidět. Po třech klidných hodinách projdu jednou zatáčkou a co nevidím. Takový velký balvan přes cestu a na něm nějaké zvíře. Jsem

od něj tak 50 metrů. Velké je tak jako střední pes, má červenou až hnědou srst a na ocase bílou špičku. Vypadá to, že se spokojeně vyhřívá. Opatrně se plížím, abych zvíře nevylekal. Jak se blížím poznávám lišku. Je roztažená na kameni hlavou ke skále a ocasem k rokli. Řeknu si, že se zkusím proplížit aniž by si mě všimla. A daří se mi to, jen jak jí mýjím kolem huňatého ocasu všímám si její krásné srsti. Rád bych si jí pohladil, ale nechci jí vylekat a tak tiše pokračuju. Po této příhodě už nerušeně jdu až dokud jsem si jist cestou. Pak ulehám ke krátkému spánku. Probouzím se a čekám na světlo. Také si všímám ve vzdálenosti několika kilometrů velké hranice. Divné tak velký oheň je malé skupince na nic. Asi tady žije víc lidí než jsem si myslel. Ráno vyrážím a zkouším určit polohu vzhledem k průsmyku. Odhaduji, že půjdu ještě dva dni. Asi po dvou hodinách cesta začíná mírně klesat a tak se mi jde lépe. Využívám toho a jdu svižněji. Zhruba kolem třetí hodiny se napojuji na širokou cestu. Trochu se rozhlížím a všímám si dvou stop. Jedna lidská stopa jako od sandálů a pak jedna koleje, asi od povozu. Trochu se mi to nezdá. Tuším, že dál dolů po široké cestě se již dostanu do Dorsu. Raději se, ale trochu rozhlédnu a půjdu kousek po široké cestě směrem do hor. Ani né po deseti minutách spěšné chůze vidím, že cesta míří do jeskyně. Pomalu se blížím. Nic. Nakukuji dovnitř. Nic. Nedá mi to a zapalují pochodeň. Jdu pomalu a opatrně dovnitř asi tak 15 metrů. Jeskyně je dost velká na povoz a i když se zužuje tak povoz se tam stále vejde. Občas to vypadá na nějaké stěně, že je to trochu opracované. Když dojdou těch 15 metrů vidím, že jeskyně vede dál dolů a za zatáčku. Tam už se mi nechce a tak se pomalu vracím. Jak se tak vracím něco mě u vchodu blýsklo do očí. Jdu k tomu místu a hledám. Je to nějaká kovová značka umně zasazená do kamene, takže to zde skutečně využívají lidé. Je to písmeno Z, které je otočeno květinou. Je to velmi podobné symbolu inkvizice, jen s tím rozdílem, že oni mají místo Z kříž. Snažím si ho zapamatovat, abych ho mohl nakreslit přátelům. Bojím se, že by se tu mohli vyskytovat přísluhovači temného boha Zaquia. Už na nic nečekám a svižně vyrážím směr Dors. Zhruba po čtyřech a půl hodinách dorážím do Dorsu. Ze skal jsem vylezl asi dva kilometry od pevnůstky. Gratuluji si k dobré orientaci, teď už jen najít družinu než se setmí. To se mi také za hodinu daří. Je to vřelé přijetí, hlavně od Žaluda. Všem vyprávím co jsem zažil na přechodu hor. Pak uleháme.

Průjezd církevní pevnůstkou

Ráno se oddělil harbyrwydd. Důvodem bylo nalezení lepší cesty až pojedou nazpátek. Přeci jen, projíždět pevnůstkou plnou rytířů a několika inkvizitorů s Artemidám a ještě zakázanou látkou, to chce silné nervy. A ty nemá jen tak někdo. Ono, spíše, nikdo není tak hloupý aby zbytečně riskoval život.

Zbytek zlikvidoval tábor a vyrazil, Melchior se zůstal ve voze. Kola povozu skřípala po kamenité cestě, ozvěna přinášela zpět dupot a frkání koní. Takto rámusící se přiblížili k pevnůstce velmi podobné té vojenské. Tato byla rozdílná jen z jedné věci – zde slouží církevní rytíři pod dohledem inkvizitorů.

Jakmile vojáci spatřili povoz, ihned začali otevírat bránu. Zde již není žádná povinnost platit clo, to se platí při vjezdu do průsmyku. Hlavní, co družinu čeká je obstat při setkání s inkvizitorem, ke kterému by dojít nemusel, ale jeden nikdy neví co má čert za lubem.

Bohužel, štěstěna se tentokrát od našich dobrodruhů obrátila a tak když je vyhledal civilně oděný muž, který se představil jako inkvizitor Oleg, málokdo nezpanikařil.

Oleg: „Zdravím vás. Jsem inkvizitor Oleg a rád bych vás na chvíli zastavil a pozval třeba na oběd.“

Theo: „Děkujeme uctivě vážený pane, ale zrovna pospíchám, víte?“

Oleg: „Nevykládejte si to špatně, ale mohl bych vás pozvat alespoň na kapku pivka? Rád bych s vámi prohodil pár slov o vašem nákladu.“

Všichni zbledli, krve by se v nich nedořezal. Jen na Muraie, ten se projevil tak, jako vždy...

Murai: „Pivko? Času máme dost, takže se s radostí necháme pozvat pane inkvizitore.“

Katharina se na Muraie podívala takovým pohledem, že ten radši zmlkl a přizpůsobil svoji barvu družině. Oleg si amozřejmě všiml, jak jsou všichni vystrašení z jeho inkvizitorského stavu a tak se jal je uklidňovat. Nakonec se vnutil a vlezl rovnou do povozu – tam narazil na Melchiora. Ač je to zvláštní, ti dva se téměř okamžitě spřátelili a začali si povídat o věcech, o kterých by správný inkvizitor mluvit neměl...

Když se vzdálili od pevnůstky, Oleg seskočil z povozu a pěšky se vydal zpět. Se všemi se ještě přátelsky rozloučil. Takového inkvizitora potkali jen jednou a už je to dávno – jmenoval se Ubrai a zemřel na Habrovci. Ale to je již dávno a je to jiný příběh.

Rozhodli se utábořit a doufat, že je Harbyrwydd najde. To se mu povedlo. Proto družiníky nyní čeká cesta dál na sever. Hlouběji do magického Dorsu. Na území barbarských klanů...